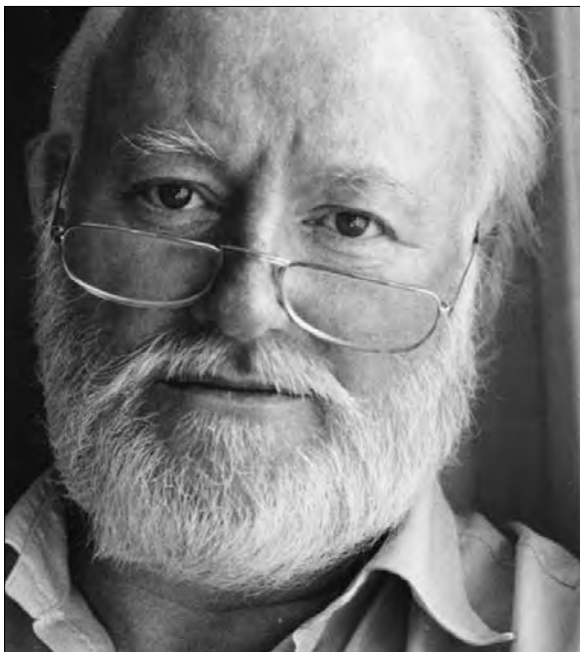

Werner Lambersy

Brief aan een oudere dichter

Werner Lambersy werd in 1941 in Antwerpen geboren. Zijn vader Adolf Lambersy sloot zich aan bij de Waffen SS, wat hem na de oorlog een gevangenisstraf van 20 jaar opleverde. Zijn moeder, Juliette Rosillon volgde de joodse traditie en was lid van de vrijmetselarij (DH). Zijn moeder en grootmoeder verhuizen in 1944 naar Brussel.

In 1982 installeert hij zich in Parijs (scheiding van F.G.) en hij huwt in 1983 met Patricia C-M. Hij wordt literaire medewerker voor de promotie van de Belgische letteren aan het Centre Wallonie-Bruxelles te Parijs. In 1988 wordt zijn tweede dochter Aurélia geboren en in 1992 zijn zoon Raphaël

Zijn poëzie is veranderlijk van vorm: ze kan uiterst sober zijn en dan weer opgaan in een ruime, sprankelende ademtocht. Hij publiceerde ongeveer veertig boeken en bundels, die getuigen van een voortdurende meditatie over de strijd van en met zichzelf en de literatuur.

Hij behaalde diverse prijzen en vele van zijn boeken werden in meer dan twintig talen vertaald. Enkele belangrijke werken zijn Maîtres et maisons de thé en vele bundels verschenen bij Le Dé bleu, Le Cormier, Cadex, L'Age d'Homme, L'amourier, Le Taillis pré, Hermaphrodite ou Dumerchez, alsook twee persoonlijke anthologieën: Présence de la poésie (Vanneux, 420 pp.) en L'Éternité est un battement d'ailes (Actes Sud, 180 pp.). Recent verschenen Conversation à l'intérieur d'un mur (Rhubarbe).

Zoveel schoonheid vermocht niets.

Alleen bestaan, machteloos, zoals men in een kwade droom een verloren gelopen kind beschermt, of zoals men rechtop staande zingt voor de gesloten poorten van een stad.

Komaan, bezing het universum, drager van sterren als evenvele eilanden in de oeverloze oceaan van de duistere ruimte, de geparfumeerde en prikkelende wolk op de huid van de roze citrusvrucht van elke morgenstond, en de mens, in het heldendicht van zijn soort, van wie de stem tot op vandaag onbeantwoord bleef, zonder echo's, zelfs niet tegen de wonderlijke muur van de materie en de woestijndorre tijden van de geest.

Zal men ooit het onmogelijke lied vertolken? Wie zal het doen? Wie, onder de kinderen van ons falen, om het toch weer aan te vatten, zelfs zonder hoop noch troost, maar enkel als een zucht van vrijheid, of moeten we eerst de dood afwachten om het uiteindelijk te aanhoren bij het zegenen van het leven. Dit lied van iedereen, dit lied over alles wat verzwijgt en dat niemand heeft kunnen volgen, zal men het ooit verkondigen, zelfs als men weet dat het doel onbereikbaar is, maar dit kunnen zeggen is op zich al een doel.

Het doordrenkte hemd van de dood kleeft aan het lichaam, aan de borst en de schouders; het weegt door en doet pijn; en ik beef, en ik ween, en heb angst zoals bij een hond die men roept om hem te slaan, een paard dat opsnuift waar het bloed in de greppels vloeide en het stof dat als het regent niet in de lucht kan dansen; zoals een worm zich kronkelt op een stenenwoestijn, zo is het zwaar en moeilijk om de hoge laarzen van de duisternis uit te trekken, en duurt het lang om de smalle beenkappen van het denken te verplaatsen, om te stappen op naakte voeten, volledig bevrijd, in de eerste stimulerende oceaangolven van de geest, en te delen in de bries van het toevallig voorval dat zich vanuit verre oorden in de bomen nestelt, waar de maan, de zon en de vele trekvogels overnachten.

Komaan, bezing de wereld, die beelden en klanken schenkt aan de neuronen in de schedelpan van de diepste nacht; ook aan de pixels en de stralen in de spookachtige koninkrijken van de schermen en de antennes;

leugens verstoten door het geheugen, die slenteren, verdorren en oplossen tussen de kleurloze dromen, en die men verbrandt met het vallende lover van de zonsomdergang, elke herfst door het omzomende licht afdalend in de tuinen waar uitgestrooide klanken van de hemelse muziek zich neervlijen. De gesloten poorten van de stad zijn je wimpers en je gedachten; de kwade droom van je angsten en de beklemming die je vervolgt en alle paden van je aankomst doet vergeten en ook je exodus van vluchteling zonder terugkeer; want als er al paden bestaan, ze zijn verdwenen; en als er geen paden zijn, hoe en waar dan heen gaan, om wat anders te doen dan de gang van de wereld, die altijd in beweging is, te volgen. Een bedoeling achterhalen is de taak van de jeugd. De ouderen weten dat er geen bedoeling bestaat, behalve de smaak van de lofzang voor wat er is en wat de leegte ons nog niet ontftuselde.

Bezing de naamloze stad, die voortaan de wereld tooit met beton, staal en glas en waar men aan de voet van de torens de cirkels van de horizon niet langer kan ontwaren, noch vanop de top van de koepel van een rondgang zonder hindernissen van een onbewoonde hemel, of 's nachts het met sterren bezaaide gewelf onder een sluier van elektrische lichten en onwelriekende adems; bezing de stad waar de volkeren beland zijn, en bezing de verboden ruimte, zoals voor de vissen de vlucht uit het verzuurde water is, de materie van de geest zal de woeste gebieden inpalmen, onbekend met schoonheid, en ze zal samenhouden met de droom waaruit ze werd verjaagd door het aas van de kunstmatigheid, de man en de vrouw van het alledaagse kwaad.

Zing, ofschoon het gedicht weinig of niets vermag tegen de wreedheid, de vanzelfsprekende haat, de alomtegenwoordige onverschilligheid, de lafheid van de goden en de mensen als men kinderen vermoordt en laat omkomen; nauwelijks kunnen de kunst en het gedicht zich vertonen als niemand hen verwacht daar waar niets nog overblijft en waar ongetwijfeld hun ontmoeting de laatste opflakking, het laatste uitstel blijkt, wanneer het eenvoudige genot van het geheim niet langer zijn plaats heeft tussen de broederlijke stiltes; en ik neem met afgrijzen de arbeid van de mier waar, van de termieten en van de made van wie de vraatzucht slechts beenderen overlaat, waarmee het lege graf zich voedt, de woorden die het zeldzame hout bekleedden, het fluweel van gewone klieren, het kantwerk van geborduurde blazoenen en de lijkbaar van onze lichamen.

De wollige schaapskooi van strelingen, haar transhulance met het geklepper van klompen op het stenige pad, de opgetuigde stoet van verlangens onderweg naar de arena, de kudde van gedachten als wuivende ma-

nen, de vochtige snuiten van de grazende droom en het gehoornde geslacht van de allerzwartste stier, zelfs de meute van de wolven met blikkerende tanden blijft op afstand.

We stappen over de vergeten doden, we grazen het gelige gras der voorvaders; daar groeit, onder onze voeten, het malse gras, geschenk van onze vaders en moeders die onze seizoengebonden zaden in de wind uitstrooien. Onnodig om ons eraan te herinneren dat onze gezellenstokken de drijfkracht en de enrgie zijn, de windmolens, de lichtmolens en de reistas van de melkwegstelsels, de ontcijferde rozenkrans van onze D.N.A.-keten. Aldus groet ik u, gedicht, in naam van het zoute weefselvocht van de zee dat onze spieren ompant, van de placenta en het plankton lang na de golving van de buik en het nevelige flegma van de morgenstond, dochter van de nacht met zijn reusachtige flikkeringen en de morgen met zijn overvloedige, hengstige roede.

Zing, en de voorheen stemloze stenen zullen zingen, voordat we ze in de ruimte zullen terugvinden, in de uitgesleten broekzakken van de tijd, de mergpijp van het licht, uitgezogen door de opslokkende duisternis en misschien schenk je mij, mijn liefste, het zacht en harde puimsteen van je tepels onder een fijne, gloeiende ruiker van je wimperknippen; zing, terwijl uit de diepste afgronden en de diepblauwe spelonken van de stilte, de bergtop, zoals Sisiphus, zijn gebulder en zijn granieten stenenregen uitstoot in de kosmische hoepels waar het heelal en de aarde samen rondtollen, misschien is er aan de andere zijde een circustaboeret om de dood uit te dagen.

Zing, en geloof niet dat je vandaag en zelfs buiten de tijd alleen zult zingen, ondanks de wisselende en aarzelende danspassen, de gebaren en de oproepen, de uitzonderlijke klanken en woorden: het blijft de oude mond die zijn tanden zal verliezen; de grijns van de lier die botox niet kan verhullen; micro's, zoals in de tijd der grotten, die uitdoven zoals de toortsen en de lampen; schermen die verdwijnen in de leegte en geschriften waarvan de schrappingen de bovenhand nemen; zing, en denk niet dat je moet wachten op of horen wat eeuwen hebben voorbereid om je te verrassen met een onverwachte haardos tussen je dijnen of de kale schedel van ontgoochelende of verraderlijke hovelingen; en, wie weet, wat volle levens rondom jou met hun adems hebben geweven, zoals de wind die rond de mast draait waar de bannieren van het woord bleven opgerold. En zoals op de piste van een cabaret in de mode waar de spoken dansen voor hen die het parket versleten vooraleer het feest was geëindigd.

Zing, zelfs als de oorlog de woorden verstikt, en ze vermengt met het stof van de akkers, van de droge heide en het kalkpuin van de wijngaarden waar de armetierige opberghokken zieltoogden en van de schuilplaatsen van de geitenhoeders met de bevroren lokfluiten, zoals een woedende, aanstormende zeug om haar biggen te redderen, de muren met hun doorgangen aan de wegberm, de zachtpaarse bosbes langs de helling en de bloedende vlierbes; er is geen god die de dood van een pasgeborene moet overleven, noch het uitzichtloos lijden van een kind; enkel de liederen onttrokken aan het ondoordringbare duister van de geest, kunnen voor hen recht doen geschieden: moge dit dan toch gebeuren en ook het plengoffer van ons speeksel! Niet om de handen vrij en ontvankelijk voor de passie te houden, maar wel de keel als een wachttorens, waar vuren, tussen de eilanden en de steden, het gevaar melden aan hen die de omsingeling door de barbaren vrezen, de drones van het woord en de plundering van het denken.

Zing, en laat de woorden zingen; wat ze niet kunnen, zal de muziek overnemen en de mathematica zal de geheimen bewaren; dat ze op de voetpaden hun straatventerskoopwaar van uitdragers en praatjesmakers uitstallen; de opgeruimde zolder na het versjacheren van de souvenirs; de glimlach van het dienstmeisje van de herberg; de voornaam die men je toedicht zonder vragen te stellen; de gedichten zoals men op de markt de kleur van vruchten en het uitpuilende oog van de vissen uitkiest; zij die op de hoogte van je knieën zitten en die bedelen en slapen op de roosters van de metro; zing, laat de woorden zingen; het deuntje, de rock, de opera, het wiegelied of Brassens; dat ze weer opduiken en trekken aan de oren van de wind, rechtop met de strijdende hymne en de tribale orgels van de furieuze schuimkoppen, met de elegantie van de nauwkeurige manoeuvres aan de kade waar men vreemden het meertouw toewerpt, het touwwerk strak aangetrokken door de stem tussen het ruige hennep, het harde ijzer en staal. Zing, en laat de woorden zingen, neem een voorbeeld aan het gras dat, zelfs in de woestijn, nooit opgeeft en bij de kleinste druppel, bij het armzaligste regentje, weer opbloeit.

Onuitstaanbare nacht wanneer alles veel te kalm is, wanneer de sterren bewegingloos schijnen en de maan een haard met stapels grijze asse zoals bij een kampvuur door iedereen verlaten om de onzekere reisweg van de duisternis te nemen op stenen schepen met hun prauwen op schietafstand; de rivier zegt tenminste waar ze zal vloeien, de hoogste bergtoppen aangehurkt tegen de ijfde, het niets en de zwarte vloed van het heelal, zelfs de bergen verraden wie we zijn: dit volk, drager van de eenzame ruïnes van de enige stem onder het planetenbaldakijn; komaan, breng de zee met de vrouwen-,

dochter- en moederborsten, naar gelang hoe de winden met de lange haren zich te rusten leggen, het zware onweersfront of de kale schedel van de zon; zee met de holle nek als de maan zich over haar rug, haar schouderbladen buigt, met de stevige dijnen onder de strakke streling van de kometen; ik bezing je, o zee, en leen de stem van de verdwenen zeelieden in het zout van je speeksel en die van de walvissen die zich van de ene in de andere oceaan vermenigvuldigen, zoals van de ene helling naar de andere de herders van de grenzeloze hemelen zich toeroepen.

Zing! Hier wordt iets gebouwd dat buiten en net naast de brutaliteit en de gruwel valt, waartegen zij niets vermogen en zullen ophouden te bestaan zolang dat iets ons zal aanspreken, zelfs met fluisterstem, zelfs in het geheim en geketend; zing, vooraleer de nieuwe schoonheid van de wereld samen met de dood verdwijnt en waarvan jij slechts de marineblauwe woordvoerder vlak voor de storm bent; de sokkel zonder standbeeld, de breekbare voet onderaan het glas dat men heft, de druppel van de stalactiet op de lagere kalklagen in de klankrijke grotten van de geest; het zandkasteel dat je als kind bouwde voor het afwisselend ebben en stijgen van de waarneembare en onzichtbare getijden, van het eindige en het oneindige en, wie weet, maar dat is onbelangrijk, als je alleen maar een vleesflard tussen twee tanden van een kosmische krokodillenkinnebak bent, dat botje in de muil van de tijd, of beter, en waarom niet, het anonieme teken gegraveerd in het ivoor van een der eenhoorns van het licht; bezing het doodgewone en het bannale, die altijd net iets meer zijn dan je vermoedt, onder de kleverige mantel en de verstelde kleren in dewelke je voor mirakels bedelt; zing, want wat sterft is minder schrikbarend dan wat niet is of nooit zal zijn; bezing, jij stemvork, mooi-prater, azuren weergalm, woordenmagiër, tongvalprins, de breedsprakerige, voluit geschreven en zuivere schittering van de vrijgevochten bliksem.

Bezing de eieren van de trekvogels, op ontelbare kilometers van de kusten en teruggekeerd naar het nest door de onversaagde zwemmer van de rituelen op de legendarische rots, gescheiden van het menseneiland door een duizelingwekkende zee-arm, onder de aanblik van de stenen wachters die de hemel bewaken, de hoed bij het hoofd en vertrekkensklaar; bezing de herders, zij werden de waakzame hoeders van de ondergrondse parkings; de herderinnen, de losgeslagen caissières van de supermarkten; Orfeus als buschauffeur in de voorstad en de door auto's verzadigde Styx van de boulevards; naaktvoetige Eurydice zoals de maan die schuifelt in de glazen weerglans van de balkonloze torens; zing over je leven op een metroticket en het kunst- en vliegwerk

voor de wekelijkse douche in het gemeentelijk zwembad, de verslaafde lottomiljonairs van zaterdagavond, de nacht van ongelukslemmingen, en vooral het gras, dat almaar groeit en op de gebogen schouders alle hemels torst, met sterren bezaaid als een bergpad, en het gewicht van de zon in de koortsige zwerm van het licht; de dood bespeelt een snaarlose viool; de atoombom en de centrales doodden alle katten; zullen er voldoende violen overblijven (als een wolkenzee van duiven) of zullen we de aftocht moeten blazen onder het geluid van potten en pannen, een concert van lege conservenblikken en claxonnerende fanfares, voetbalgekken van de orde van die vogel die zijn vlucht begon in het azuur en die men nooit zal terugzien?

Zing "soldiers never die, never die; they just fade away"; zing "die Moorsoldaten"; zing de hymne en de lofzang en bezing zelfs de roos zonder bloemblad en de grenzeloze schaduw, want de stem verouderd niet, ze is als een paard dat je ongezadeld bestijgt, zoals een woord het geweten; zing voor de echokamers van het dodenhuis en de ziekenhuiszalen waar slapeloze zieken indutten, alsook de aidskinderen en de vruchteloos bevruchte vrouwen; zing zoals men op de gevangensmuren een bericht van de ene naar de andere gevangene stuurt; zing met de gekooide kanarievogel die zich blindelings hees schreeuwt tegen de luidsprekers, de verwilderde bluffers, de gigantische door geluid hallucinerende juke-boxen en het kunstmatige licht dat door de schijnwerpers als gekleurd sperma de sterrenloze nacht wordt ingeslingerd; zing, en of men wel of niet de verontwaardiging in je bladeren hoort, je vreugde in de bloemen en je geheugen in de stenen, de wereld zal blijven en zijn schoonheid mogelijkerwijs; zing, want de wegtotende engelen van het woord verloren hun vleugels, de lucht die ze verplaatsten blijft het enige dat men kan inademen in de hoogste regionen van de bezieling, waar onze lendenen en onze longen zich uitputten; zing, alsof de nacht de wimper van de dageraad is, alsof de zee de borstkas is die de afgrond optilt, zoals je stem de huid is van je geest; en daarom kan je lied in de schaduw uitrusten zoals een stap in het zand, de elegante medusa in de oceaan, waar de zwaluw zich spietst aan het azuur; zing zoals een vrouw die haar verlangens met zich meesleept, de liefde die kwettert met de wilde katten van het genot, de zwerfende honden van de melancholie die de straat oversteken zoals jij naar de horizon tuurt, de valstrikken van het lijden aan wie men troostwoorden aanleert, en de muggen die gek worden bij het naderen van het onweer; zing alsof men de knopen van de geboorte ontwart, de streng met de hoge rookgordijnen, het wollen kluwen van de zonsondergangen en de lange haarslierten van flikkerend licht; bezing de heilige kever van de dood die voortkruipt en zijn hoopje zwarte ex-

crementen voor zich uit duwt; zing en laat in de verlaten ruimte van het dichte woud of de golvende vlakke, het zeldzame gras, de ceder en de beukenboom, de eik en de rouwende iep, de drieste haver, de savanne en de waaierende korenvelden van het lied op je schouders steunen en op de nieren van de aarde, vanaf haar kolom met lavastof tot op de schouderbladen en haar rotsachtige nek, om op te stijgen, en gerecht, de hemel van een koppige levenskracht optillen zoals overkokende melk; laat de zwevende of klapwiekende vogel de verbeelding ritmisch uitdragen; bemoei je met niets, niet meer dan de dorpsfontein die haar geluidjes frazelt zoals men met een pad zou praten of zoals bij een morgenzon als men het pad en het verzilverd teken van de melkweg kan volgen, het slakkenslijm dat de weg wijst naar een onbekend doel; zing zolang de laadbak van de tijd je herinneringen niet ontvoert om ze uit te strooien samen met de uitstervende sterren in een grootse kentering van licht in stofdeeltjes, in de verlaten gebieden van het vergeten; bezing wat het meest beweegt in de diepten van je sombere kuil met ijzeren emmers en leren waterzakken.

Zing, de doden hebben niets nodig, maar misschien heb je de doden nog nodig om te leven, en de kinderen, als ze zoals jij niets anders overhouden, dan hebben ze wellicht nood aan je lied; leven op het glanspapier van modetijdschriften is een onuitstaanbare eenzaamheid en op de keldermuren vol graffiti en de trapzalen van de drugs heerst de ondergang; zing voor de lege binnenplaatsen van de vergankelijkheid, waar sommigen, leunend uit het raam of achter de gordijnen van het zichtbare enkele munten werpen, gelukkig om je te kunnen horen en je te zien terugkomen; neem de plaats in die de muziek openliet, de parfums, het oog dat verder ziet dan de kinderen van de Maagd van je geest en je zenuwcellen, dat buiten naar de bloemenkrans van de echtelingen kijkt, opgehangen boven het hoofd van de verloofden van de dag en de nacht, en houd vooral achteraan in de mondholte de smaak van het unieke ogenblik gaaf, net voor het oplossen van de levensduur in de lichamen; alle insecten van de aardbol leggen hun eieren en bereiden zich voor om onze beenderen te vermalen; zing, alle dichters zijn oud, alle dichters zijn jong, maar alle dichters zijn niet voortdurend dichters.

Zing. Alles zingt, fluistert, zwijgt en herbegint; de boom op maat van de seizoenen; het water op maat van het debiet, de dakpannen, de lesteen en de dakplaten als omgekeerde tango's, flamencohielen, of het getrappel van de regenkuddes, de wind volgt zijn koers en het vuur flakkerd met de jurken die het kan vangen uit de lucht en het hart; zing zoals men kan lezen op de Carraralippen tijdens de sprakeloze metten of de onontwarbare

plooien van de offervaardige ingewanden van de zons-
ondergangen; zing voor de emotie van het lijnenspel,
de schuine slingerlijn, de gedichten van het volume, de
onuitgegeven trilling van de vorm, en het hart dat op
de scène vooruit schrijdt waar de kleuren het levenslot
voordragen en aankondigen; zing en laat de marionetten
dansen in het foedraal van het duister en het geheim en
zij die de verliefde zonnen van de passie vermengen en
ontwarren; zingen is eenvoudig de harmonie vastgrij-
pen, niet die van de mekkerende meute onder de grote
orgels van de dood, maar de solist van een kamerorkest,
als iedereen zijn eigen partituur speelt, met de strijkstok
van de horizon op de magische snaren van een geleend
instrument.

Zing, en dat je stem tussen twee getijden van de stlte,
het spoor uittekent en bewaart, de tenen stevig in het
zand van de sterren langs de oceaan in vacuümverpak-
king; zing, opdat je me zou horen, spartel en beweeg je
armen van verlaten kind, de kloosterzuster met de non-
nenkap gesteven door het licht, komt naderbij en maakt
zich op om de cilinder van de horizonten op te winden
en eenmaal voorbij de geheimzinnige afsluitingen van
de nachtelijke matrijzen, vermoedt men het psalmodi-
erend koor van de dagelijkse misdienst; zing, en na het
galopperen van het orgasme en het gezamenlijk hin-
niken van de lichamen, zullen tortelduiven neerdalen en
koeren en het zweet van zoutmijnen in je nek drinken,
in de holte van je nieren vertoeven; dat zijge inktvis-
sen je inkt van de diep slaap mogen bezorgen terwijl de
stervende golven van de huiver en de wiegende deining
van het genot neerstorten; bezing de liefde, want wat
rest er net voor de geeuw van de laatste adem?

Zing, de honden aan de leiband, de meute op jacht
naar vreselijke instincten achtervolgt je tot bij de
schuilplaatsen, de varkenshokken, de diepste holen, tot
bij de weiden en de grenzen waar je geest zichzelf ont-
dekt; de ronselaars van de kinderen zijn je huid binnen
geslopen; de teken van de nacht blijven vastkoecken,
het gangreen van de oorlogskreten en de haat hebben
de broederband die men heeft moeten losknippen van
de epische ademtocht van het universum verrot, het
huiselijke en het intieme, het absolute toppunt van het
gedicht heeft geen lier meer en laat holle trompetten
schallen zoals men met een veiligheidsspeld de lege
mouw van een invalide vastmaakt; maar zing zoals de
hulpeloze pad kwaakt dichtbij de vijver, zoals de kraai
op de wintervelden; zing! Muziek en mathematica be-
zitten humor, zijn geduldig en stellen vragen zoals men
praat met kinderen die blaken van vertrouwen; wan-
trouw de woorden die de ganzen strijdlustig snateren
om daarna hun gekruiste vleugels te laten volmesten
terwijl hun kelen stom blijven; komaan, zing, en trippel

zoals de mier over het zondagse tafelkleed waarop het
bestek nog ontbreekt.

Zing! Verzamel de lichtjaren in het gyroscopisch oog
van de satellieten, vervolgens in de handpalm van de
spiegels en hoera's van de rivierkreeften voor de cijfers
van de beeldbuizen, jij die de hoofden van je veestapel
telde, de manen en de wenteling van je rustige spin-
newielen de sterrenbeelden volgend, en verkoop dit al-
les en bekom er een vette prijs voor; leg je stethoscoop
op de atletenborstkas van de hemel en neem de pols-
slag van de atomen en de materie; keer terug naar de
beeldspraak zoals de dorpsklokken die tweemaal het uur
luiden; blader in het herbarium van het geheugen waar
met Oost-Indische inkt uit je jeugd de takken gekalli-
grafeerd staan, de bloemen en de vergeten gezichten,
jij, die sinds het oker en de houtskool, zoekt naar nieuwe
bladzijden over het geheim van klavertjesvier en de on-
grijpbare schoonheid die je achterna loopt; zing zoals
de blikken die je beminnen, ondanks de onverschillige
werelden en de verstrooide natuur die de seizoenen en
de mensen baart; zing, want niets is eeuwig, zelfs niet
de uitstervende echo, die zich verwijdert en zich verliest
in het onweer in de bergen en het schuim op de zee.

Zing! En dat je stem, hoe zwakjes ook, de zijden lad-
der omhoog houdt, breekbaar, maar vastberaden, in de
ongelijke strijd van de vrouwen tegen de zwaartekracht
van de vader en de gepluimde engel van zijn woord;
dat ze als schouder dient, hoe tenger ook, waartegen
het geslagen kind zich kan vlijen en koesteren, met
een rebelse geest en zwaarmoedige liefde; te veel oude
angsten, te veel verbeten pijnen hinkelen over het pla-
veisel van elke dag, met het geluid van een wandelstok
dat herinnert aan de monotone incontinentie van de
wandklokken! Dat je woorden, zonder de elegantie van
uitstalramen, gekleed gaan in de stoffen van de arbe-
ider met een doelmatige en rechte snit; wie zal beter de
schoonheid van dijen in een jeans en de blote armen van
een belofte bezingen; zing, je hebt geen andere keuze:
de levensboom bloeit onophoudelijk en de oogst komt
toe aan de zingende vogels; de dood met haar tandeloze
kaken zal nooit de smaak van overrijp fruit kennen.

Zing, als in een fluister, een hik, een kreet; brul, piep,
arend of spitsmuis en ben je stom, rochel dan, huil, zoem
je gedicht; om het even: te veel onmacht versmacht je
woede; te veel vergaste kinderen, te veel gesneuvelden,
gerijd als in de school; te veel onbegraven lichamen onder
de puinen; te veel volkeren in tenten en de wegen ge-
speend van dorpen, te veel verkrachtingen en drugs; hoe
dit alles te dragen, hoe te leven, als de woorden alleen
maar woorden zijn, zonder stem, zonder echo, zelf veraf,
die zeggen dat wij anders zijn, dat er een schoonheid be-

staat die we nog niet hebben bereikt, maar dat er wel een pad is dat ons dichterbij brengt, een verkoold woud dat weer opleeft, een regen voor elk ontlukend blad, een bries waarop de vogels terugkeren om vrij te vliegen, onschuldige figuren in de lucht te tekenen en te zingen; men voelt zich enigszins minderwaardig als de oceanen en het heelal ons toespreken, maar je zingt vanuit je binnenste, zo zul je weten dat dit het enige antwoord is en dat de ruimte die je bewoont haar plaats zal krijgen.

Bezing de steen die zich te rusten legt na een lange reis in de ruimte; de boom die zich met licht wil tooien en tegen de wolken optornst; het gelach van de hyena's op het roze uur als allen zich gaan laven, de nek gebogen onder de hakbijl van de zonsondergangen en de maan; bezing de eenzamen, van wie de honden slapen met de neus tussen de voorpoten of de pels nog lauw en zacht, zoals bij de bladwijzers; bezing de katten van wie de vernauwde pupillen je bespieden, zoals een amandelgroene achtergrond 's morgens op het schoolbord, beschreven met het zwarte krijt van je duisternis; bezing de stad, waar alleen vrede heerst achter de deuren; bezing de lichtgevende fanfares van deneonlichten, de schamele ratel boven de handen van de bedelaar, de woordenbrij die klotst in de oorschelpen en het beeld op de inktvisschermen; men breidt de tijd vol, malie na malie; Penelope schonk haar schuit aan Einstein en het

vlot van Medusa voert alle zekerheden mee; de Titanic zinkt in onze spiegel, maar zing, blij zingen en ruk aan het bobijntje van de zwarte gaten en de stoplap van de donkerste materie zal neerploffen, dit zegt de wolf van de energie met lange tanden; zing, want de geur van koffie kan niet wachten.

Bezing de hand die op het werktuig rust, het werktuig dat de onuitgegeven vorm aandurft en de fabelachtige overtocht van de zaden van Apollo naar de baarmoeder van Aphrodite; bezing de handpalmen op het deeg en het deeg dat onder het gisten rijst; bezing de aarde en de toren, de potaarde en de duim, het glazuur en de avondlijke raku en de asrest onderin de oven van het heelal; bezing de lucht die je inademt en de leegte die haar omringt; de huid die zich terugtrekt in de dichte schaduw van het genot en de geest die de harmonie van de tegengestelden betrapt; bezing het water waarvan je de aanblik onder je wimpers vasthoudt en de vlotters van je geest; zing aan de voet van de Fuji over de donkerste oorden waar nog steeds de blinde monsters van het geheugen rondzwemmen; en waarom niet het oog van de mug en de hagedissen van de intuïtie; bezing en huldig de stilte en groet, want zelfs verlaten was er altijd wel een toneel, een zaal en de maskers op het balkon, zij luisteren en zij zwijgen. ■

(vertaling: Guy Commerman)

1 eindejaarsgeschenk dat telt voor 4

Schenk iemand een jaarabonnement (4 nummers) op Gierik & NVT

- Met wie hebt u laatst over literatuur gesproken?
- Bij wie merkt u een (ontluikende?) interesse voor literatuur?
- Er is altijd iemand met wie u de vreugde van het lezen wil delen.

Zij/hij is zeker een abonnement waard.

En er wordt (minstens) 4 keer per jaar dankbaar aan u gedacht.

Na 31 jaar zijn er reeds 125 nummers van Gierik & NVT verschenen, in totaal 11.424 pagina's, 1,45 meter hoog, met 1.770 auteurs, 80% van de debutanten werden nadien opgepikt door uitgeverijen (onderzoek Vlaams Fonds der Letteren). Gierik & NVT organiseerde tevens 499 evenementen met gemiddeld 77,6 aanwezigen (in totaal 38.395, meer dan 2x het Antwerpse Sportpaleis).

Het is heel eenvoudig :

U stort 32 Euro op rekening BE 26-0682-2376-9529 van Gierik & NVT met in de mededelingenstrook naam en adres van de gelukkige. Is de mededelingenstrook te kort? Naam, straat, huisnummer en postcode volstaat. De gemeente vinden we zelf wel. Nog te kort? Zet er dan uw e-mailadres of telefoonnummer en wij contacteren u. Uiteraard gaat er bij het 1e nummer een briefje dat naar u verwijst.